

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ - СВЕТОГ ЈОВАНА

Дан за нова братства и нова кумства

Народно позориште у Београду прославило је 20. јануара на Великој сцени крсну славу Светог Јована, празник посвећен светитељу и пророку који је крстио Исуса Христа на реци Јордан, традиционалним обредом и пријемом за велики број гостију - званица из јавног и културног живота, представника медија, пријатеља Куће и запослених.

Обред освећења и сечења славског колача обавио је старешина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић, уз саслужење Хора Народног позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић.

Обраћајући се присутнима, Лукић је рекао да „од срца честита славу заштитника овог предивног храма културе нашег народа

које слови као здање где се слушају мудрост и поруке за вечне и праве вредности“.

**Чесїиїајући зайо-
сленима у Народ-
ном ѿозоришїу и знача-
јан јубилеј – 150 іодина
од оснивања, Лукић им
је ѿжелео да имају снаіе
за нове ѿбоде и радосїи
уїркос свим нашим, како
је рекао, ілуйосїиима, сла-
босїиима, суревњивосїи-
ма и свему ономе „ишїо је
својсїивено за човека, као
биће слабишно и релатив-
но савршено“.**

Он је указао да су људи у Народно позоришту, због доба у којем живимо, на много већем испиту него њихови претходници.

„Данас је на испиту наш опстанак као културних бића, јер многе пошасте вребају и скрнавље вечне вредности које се афирмишу у Народно позоришту. Ријалити програми и јефтине телевизијске серије предњаче у томе” подсетио је Лукић.

Захваливши се на дивним речима, како је рекла, величанственом, високопоштованом нашем оцу Петру, као и свима који су у тако великом броју дошли да увеличају ово славље, управница Народног позоришта Ивана Вујић је напоменула да се „изнад нас, овде на сцени”, налази реплика фреске Светог Јована Крститеља из манастира Дечани.

„То није без разлога. Данашњи дан, дан после Богојављења, је дан када се људи братиме, када се склапају кумства. То су везе пријатељства које могу бити много јаче и снажније од веза крви. Ја вас молим

да у овом позоришту, јер позориште и служи стварању јачих, нових енергија и веза, на данашњи дан заснујемо нека нова братства, нека нова кумства. Наравно, од својих греха сви ћемо крштењем бити негде олакшани. Грешни смо и грешит ћемо, али покајање, љубав и трагање за љубављу, биће пут који ће нас водити ка светлости”, казала је Ивана Вујић и упутила речи бескрајне захвалности домаћину славе – Хотелу „Србија”, дирекцији Опере, дивном Хору и свим добрим људима који су дошли, али и онима који нису дошли истакавши да „ми мислимо на њих, са њима смо“.

У наставку, чланице два „Едит” – концертмајстор Народног позоришта Едит Македонска и њена колегиница из ансамбла Опере, харфисткиња Горана Ђургус, извеле су пригодан уметнички програм.

■ Р.П.Н. ■

**ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ
20%**

РАДИОНИЦА ЕМАНУЕЛА ШИПЕРА

Драматург Емануел Шипер из чувене немачко-швајцарске позоришне трупе „Римини Протокол“ одржаће радионице у Народном позоришту 26. и 27. фебруара. Првог дана, у термину од 20,30 часова, господин Шипер одржаће предавање (отворено и за ширу јавност и за професионалце) о раду „Римини Протокола“, компаније која се више од десет година бави социополитичким темама на пољу аудио-визуелних уметности и чији приступ документаризму подразумева ново формулисање реалности посредством уметничке трансформације. Наредног дана, 27. фебруара, од 10,30 угледни гост одржаће радионицу о раду с публиком намењену професионалцима - глумцима, драматурзима, редитељима, продуцентима... као и онима који се баве маркетингом.

Р.П.Н.

ОДРЖАН ГАЛА КОНЦЕРТ

Традиционални новогодишњи Гала концерт првака, солиста, Оркестра и Хора Опере Народног позоришта у Београду, уз ексклузивно гостовање прослављеног српског виолинисте Илије Маринковића, под диригентским управама Дејана Савића, Зорице Митев Војновић, Ане Зоране Брајовић и Ђорђа Станковића, одржан је у недељу

13. јануара на Великој сцени. Већ годинама усталено, Нову годину по јулијанском календару, публика у свечарској атмосфери дочекује уз најпопуларније и најлепше арије, дуете, терцете, хорска извођења... из богатих опуса највећих светских

композитора, а овога пута, концерт је био осмишљен тако да су сви учесници били гости на балу, приређеном на сцени. У програму су учествовали Љубодраг Беговић, Софија Пужурца, Александра Ангелов, Ненад Јаковљевић, Владимир Андрић, Александра Стаменковић, Јанко Синадиновић, Александар Дојковић, Иванка Раковић Крстоношић, Жељка Здјелар, Миодраг Д. Јовановић, Љубица Вранеш, Дејан Максимовић, Драгутин Матић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Драгана дел Монако и глумац Миленко Павлов. По први пут на концерту је учествовао и Балег Народног позоришта. Одушевљена публика, током и на крају концерта, поздрављала је бурним аплаузом све учеснике овог врхунског оперског догађаја, изведеног у сценографији Александра Златовића за оперу „Адријана Лекувер“, и у режији Иване Драгутиновић Маричић. Идејни творац новог концепта, који је у потпуности оправдао сва очекивања, је Јасмина Трумбеташ Петровић. Концертмајстор је била Едит Македонска, а драматург Молина Удовички Фотез.

Р.П.Н.

„ВЕЛИКА ДРАМА“ ЗА МРГУДА

Култна представа „Велика драма“, по тексту и у режији Синише Ковачевића, одиграна је 18. јануара у част преминулог глумца Миодрага Мргуда Радовановића. Од признатог српског драмског уметника, који је улогу Милорада Вучића Челног (старијег) од премијере 22. фебруара 2002. године тумачио више од 230 пута, у име ансамбла опростио се Лепомир Ивковић. Публика, у препуној сали, одала је Мргуду последњу пошту дуготрајним и снажним аплаузом. Осим поменутих улоге, Радовановић је у Народном позоришту неколико сезона тумачио и лик Јанеза Крањца, у драми „Јанез“, (такође по тексту и у режији Синише Ковачевића), за коју је добио престижну Награду „Раша Плаовић“. Миодраг Радовановић је преминуо 15. јануара, а сахрањен је недељу дана касније у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

М.Б.

ПРЕДСЕДНИЦА ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ АНА БРНАБИЋ ПОСЕТИЛА

Имаћете услове за рад какве

Председница Владе Републике Србије Ана Брнабић посетила је у уторак 22. јануара Народно позориште у Београду и том приликом, у друштву управнице Иване Вујић, обишла зграду и сагледала услове у којима раде уметници и остали запослени.

Обраћајући се бројним представницима медија, госпођа Вујић је казала да је бескрајно срећна што је први пут један републички премијер, односно премијерка обишла ову Кућу од нивоа „минус два до врха“, а све у жељи да се запосленима у Народном позоришту омогући бољи, ефикаснији и радоснији рад.

„Када се ради о уметности, ви морате бити и радосни и имати љубави. Ја сам захвална за овај указ љубави, за ову руку која нам је пружена и сматрам да је ово веома важан моменат. Институције кул-

Када је реч о премијерним Киредсјавама, Иване Вујић је казала да сва три ансамбла иренујно сиремајунове наслове. „Увелико смо у иробама оиере 'Кошијана', у режији Јуја Радивојевића, иод диријентиском уиравом Ане Зоране Брајовић. Бора Сјанковић је веома инсјирајиван и узбудљив ауијор. Музика из 'Кошијане' може да иосјане свейски бренд, нарочијо делови који се зову чочеци. Паралено са ијим, иочинјемо иробе Борине драме 'Нечисја крв', у режији Милана Нешиковића. Балей већ извесно време иуном иаром ради на 'Лабудовом језеру', у косјимима и сценоијрафији Ренајиа Балесјире, и кореоијрафији Консјијанијина Косјијукова“.

туре треба да сарађују и буду стално у контакту с Владом Републике Србије, и наравно, Министарством културе. На тај начин ћемо, сигурна сам, остваривати више и боље циљеве. Много нам значи што је госпођа Ана Брнабић данас са нама. Ово је први пут да је један премијер обишао све 'болне тачке' у овом позоришту, које су врло често биле заборављене“, подсетила је Ивана Вујић.

Премијерка је казала да је дошла у Народно позориште како би се на лицу места уверила какви су услови рада у тој, како ју је назвала, једној од најважнијих институција културе у нашој земљи.

„Мој посао је да се бавим проблемима и да их решавам, како би свима нама, у свим аспектима живота сутра било боље, него што је данас. Ја верујем у промене, а ова зграда прекопута (Народни музеј) је један од великих доказа да су промене у култури могуће“, казала је Ана Брнабић и истакла да је неопходно да се уложи још доста новца у Народно позориште како би услови за рад били „у складу са тим шта ова институција културе јесте“.

Брнабић је обећала да ће републичка влада радити на томе у наредном периоду и указала да је култура, уз економију, „неопходан елемент уколико желите да имате модерну и јаку државу“.

„Мој лични приоритет, као и моје Владе, су, пре свега, култура и образовање, и зато сам данас овде. Нисам дошла у контролу или инспекцију, већ сам дошла

ОБЕЛЕЖЕНА 81 ГОДИНА ОД СМРТИ СЛАВНОГ КОМЕДИОГРАФА

У славу Бранислава Нушића

Пологањем цвећа на споменик Браниславу Нушићу, који се налази прекопута зграде позоришта, и пројекцијом остварења „Аудиобиографија Бранислава Нушића“ у Музеју Народног позоришта, Национални театар је 19. јануара обележио 81. годину од смрти великог комедиографа.

„Бескрајно смо захвални, као Народно позориште и као српски народ, нашем великану, великом писцу, драматургу и позоришном управнику господину Браниславу Нушићу. Уз Јована Стерију Поповића, а касније Александра Поповића и Душка Ковачевића, Нушић припада врху српске и, можемо рећи, европске комедиографије“, оценила је, у обраћању медијима, Ивана Вујић и подсетила да је славни писац био величанствен и осетљив човек

То су велики писци. Они пишу о стварима колико смо ми грешни, али они нама тај грех опраштају, јер разумеју нашу тешку позицију“, казала је госпођа Вујић и подсетила да се на репертоару Народног позоришта тренутно изводе четири Нушићева комада.

„Значи, ви сте живи и са нама сте, а ја вас молим, помагајте. Као и увек, помоћ од паметних никад није лоша ствар“, поручила је управница Народног позоришта.

Након тога, у Музеју Народног позоришта одржана је пројекција остварења „Аудиобиографија Бранислава Нушића“ који чине делови из Нушићевог романа „Аутобиографија“, као и други подаци из његовог живота.

■ Р.П.Н. ■

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Ова институција и заслужује

да пружим подршку Ивани, целом њеном тиму и свим људима који раде у Народном позоришту. Ја се нећу мешати у уметнички аспект ове Куће зато што немам довољна знања о томе, али ми је као председници Владе веома важно да људи који раде овде имају све најбоље услове за рад“, казала је премијерка.

Као неке од приоритета, навела је да је неопходно променити опрему која је стара и више од 30 година, попут машина за веш, и решавање проблема прокишњавања и влаге у фондусима, гардеробама и пробним салама.

„Такође, са саветом Креативне индустрије, већ неко време радимо на решавању проблема који имају балетски уметници са одласком у пензију и сменом генерација и ја се надам да ћемо то решити у наредним недељама. То је проблем који сви знају већ деценијама, али није до сада решен“, подсетила је Брнабић.

Она је додала да је први пут, у сарадњи са Канцеларијом за јавна улагања, издвојено 20 милиона евра за инфраструктуру искључиво у области културе и истакла да је њена идеја да се из тих средстава помогне и Народном позоришту у Београду.

Управница је рекла да је Народном позоришту у његовим са Радио телевизијом Србије да се обнове, како је казала, ствари добри уговори у вези са снимањем драмских, оперских и балетских представа националног театра. „Жеља нам је да се ова сарадња унапреди, а ипак, имамо жељу да овде направимо и једну радњу у којој би се издавала DVD издања неких наших представа. Планирамо да направимо и онлајн-шоу путем којег би могли да се набављају дивни артифакти које ће млади дизајнери радити инспирисани Народним позориштем.

На новинарско питање колики је буџет Народного позоришта у овој календарској години, Ивана Вујић је казала да он износи 978 милиона динара.

„У то су урачунате плате за 648 запослених, плус плате за хонорарне сараднике, док је за програме одвојено 104 милиона динара. Оно што је ново,

јесте да се преко неких европских фондова трудимо да дођемо до подршке чија би средства била усмерена ка побољшању светлосног парка, грејања и вентилације у позоришту“, казала је управница Народного позоришта.

Када је реч о програмским активностима на међународном плану, навела је да Народном позоришту, у сарадњи са ресорним министарством и различитим европским и светским партнерима, ради на великом броју иностраних гостовања, а очекују се и гостовања

разних диригената, редитеља, соло певача, балетских играча у представама националног театра.

Управница је казала да је

Народно позориште, у сарадњи са групом младих доктораната Факултета драмских уметности у Београду, започело пројекат „Млади експерти“ чији је задатак бављење средњошколцима и њиховим упознавањем са Драмом, Балетом, Опером и свим позоришним жанровима.

„Радићемо на томе да едукујемо нашу публику. Нама је потребна публика која мисли, а не сам она која аплаудира. Желимо публику која дубоко размишља, која ће бити наш партнер у раду. Она и јесте наш главни партнер, јер представе нема без те проширене енергије између извођача и онога који посматра оно што се дешава на сцени“, рекла је Ивана Вујић.

■ Микојан Безбрадица ■

ГЛУМАЧКИ ВЕЛИКАН ГОСТУЈЕ У КУЛТНОЈ СИМОВИЋЕВОЈ „ХАСАНАГИНИЦИ“ У РЕЖИЈИ ЈАГОША МАРКОВИЋА

Повратак Петра Божовића после 25 година

Бард српског глумишта и некадашњи првак Дrame Народного позоришта у Београду Петар Божовић, после две и по деценије паузе, поново ће заиграти на сцени своје бивше матичне Куће. Признати драмски уметник, који је био члан Националног театра од 1. септембра 1984. до 1. фебруара 1994. године, појавиће се ускоро у улози Ахмеда, једног од јунака драме „Хасанагиница“ Љубомира Симовића. Култна представа, у режији Јагоша Марковића, биће изведена 2. фебруара (20,30) на Сцени „Раша

заменити Предрага Ејдуса, који је преминуо крајем септембра про-

шле године.

Биће то 134. извођење овог комада од премијере одржане 30. децембра 2001. године на Сцени „Пети спрат“. Од тада, па све до смрти, улогу Ахмеда тумачио је Бранислав Цига Јеринић, а потом ју је преузео Срболоуб Милин, који је, у међувремену, такође, преминуо.

Током деценије проведене у Народном позоришту, Божовић је играо у пет представа у којима је остварио веома запажене улоге. Прва од њих била је у „Конфитеору“ Слободана Шнајдера, премијерно изведеног 1. марта 1985. године у режији Јанеза Пипана који му је поверио улогу Беле Куна и Комесара.

Старог шамана који се спушта са своје планине међу народ из жеље да научи нешто од њих и да народу подари своје знање, овеко-

веченог у лику Заратустре, насловног јунака Ничеовог филозофског дела „Тако је говорио Заратустра“

У Симовићевој верзији „Хасанагинице“, славне баладе записане 1774. године, о тужној судбини жене њурској аје, насловну улогу тумачи Вања Ејдус, Хасанаја је Хена Симоновић, а у ансамблу су и Радмила Живковић (Мајка Хасанаина), Александар Срећковић (Беј Пинџоровић), Александра Николић (Мајка Пинџоровића), Дарко Томовић (Ефендија Јусуф), Иван Иванов (Аскер Суљо), Бојан Кривокајић (Аскер Хусо) и Стефан Бузуровић (Муса).

Божовић је заиграо у истоименом комаду премијерно изведеном 15. фебруара 1986. године у режији Нађе Јањетовић.

Две године касније, 6. марта, насловног јунака играо је и у драми „Апис“ коју је по тексту Миодрага Мије Илића, режирао Дејан Мијач.

У енглеској ренесансној трагедији „Војвоткиња од Малфија“, премијерно изведеној 18. фебруара 1990. године у режији Иване Вујић, Божовић је тумачио улогу Фердинанда.

Последњу премијеру у Народном позоришту имао је наредне године, 23. маја 1991, а реч је о представи „Дивља патка“ Хенрика Ибзена, у режији Николе Јевтића, у којој је дочарао једног од главних ликова - фотографа Јалмара Екдала.

■ М. Безбрадица ■

ФЕБРУАР 2019.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

ИЗЛОЖБА
Никола Митић – баритон 20. века
аутор Драган Стевовић
(Изложба остварена у сарадњи са Музејем позоришне уметности Србије)

МУЗЕЈ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА 2010

4. 2 | 18.00 КОНЦЕРТИ
Оригинална музика за класичну гитару Нутавут Ратанакарн (Тајланд)
21. 2 | 18.00 Инспирације за виолину и харфу Едит Македонска, виолина
Горана Ђургус, харфа
8. 2 | 19.00 ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ
Миодраг Илић АРЛЕКИНОВА ПОСЛЕДЊА АВАНТУРА (јавно читање)
19. 2 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине Ђосић (обоја)
23. 2 | 12.00 ОТВОРЕНА ВРАТА
25. 2 | 18.00 ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ
Концерт Одсека за соло-певање МШ „Коста Манојловић“
26. 2 | 18.00 КОНЦЕРТ – ФМУ у Музеју Солистички концерт
Павле Поповић, виоличело - класа Срђана Сретеновића
28. 2 | 18.00 ИЗЛОЖБА – отварање
Радомир Вучић на сцени Народного позоришта
аутор Милена Јауковић

Музеј Народного позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ИНТЕРВЈУ | МИЛАН НЕШКОВИЋ, РЕДИТЕЉ „НЕЧИСТЕ КРВИ“

У СУСРЕТ ВЕЛИКОМ ЈУБИЛЕЈУ: ОВЕ ГОДИНЕ НАВ

Наш менталитет се не мења Изузетно значајан

После Поповићеве „Беле кафе“ и Настасијевићеве драме „Код Вечите славине“, редитељ Милан Нешковић ускоро ће у Народном позоришту поставити још један комад домаћег савременог писца. Реч је о „Нечистој крви“ Боре Станковића, једног од најзначајнијих писаца српског реализма, а премијера је планирана за 12. април на Великој сцени. У тој причи о страдању чувене врањанске лепотице Софке, први пут у нашој књижевности, спољашњи свет се успоставља као суптилни одраз чулне узнемирености, интимних доживљаја, слутњи и подсвесних збивања једне жене – изузетне колико лепотом толико и снажном самосвешћу. У тој чудесној књижевној форми која је успоставила хармонију између локалног, заборављеног и специфичног с једне стране, и општег и у свим временима препознатљивог човековог страдања с друге стране, треба тражити одговор на питање зашто „Нечиста крв“, свом аутору и данас, скоро 110 година откада је написана, чува статус једног од највећих српских романописаца. Стога се редитељу Нешковићу, на почетку разговора за „Позоришне новине“, као логично наметнуло питање на који начин и из ког угла, планира да уради своје редитељско виђење овог дела, односно психолошког романа кога многи сматрају предводником епохе модерне српске прозе?

„Не могу још сасвим тачно да вам одговорим на ово питање зато што никад не радим тако што смислим све кући па дођем и кажем глумцима, ти радиш то и то, ти то и то... Радим са сарадницима и од њих умногоме зависи како ће представа изгледати. Увек одредимо неки смер, односно знамо чиме желимо да се бавимо“.

Поводом почетка проба представе „Нечиста крв“, комплетна уметничка и сарадничка екипа биће први пут представљене јавности на конференцији за новинаре која ће бити одржана у уторак 29. јануара у 12 часова.

- Када кажемо Софка, Ефенди Мита, Газда Марко, Томче... ми мислимо на једно специфично понашање, на одређено схватање живота, љубави, морала, на један темперамент и менталитет и, можда, пре свега, на један посебан тип „жала“ и патње, јадања и клетви, узлета и стрмоглављења. Колико су се и у којој мери, у међувремену, променили Станковићев јунаци?

У овој адаптацији Маје Тодоровић, сви ти јунаци су задржали карактеристике које су имали и код Боре Станковића, али им је дат и „савремени додир“ кроз говор и ситуације у којима се налазе. Тако

је на пример Софка остала жена која је свесна себе, своје лепоте и порекла, Марко је остао богаташ који може да приушти себи да купи младу жену, Мита је човек који је пропао у транзицији... све је то нешто што постоји и данас само у мало другачијем облику у односу на време у које Станковић смешта свој роман. Али, у суштини, наша трагедија и јесте што се нисмо много мрднули. И дан данас можемо да чујемо „шта ће рећи свет“ и „шта ће гробови на гробљу“, јер то је део нашег менталитета који се очигледно не мења без обзира на све политичке, социолошке, технолошке и све остале промене.

- Из чега, заправо, сва та „станковићевштина“ произилази, шта се иза ње крије, шта све обухвата та голема жална душа... Није ли понашање тих његових јунака помало чудно, смешно, па чак и лудачко?

Надам се да су то питања на која ћемо да одговоримо кроз представу. Не мислим да је ту нешто чудно, мислим да је то део нашег менталитета којем се ми стално ишчуђујемо, а оно нас прати кроз векове. Лудачко је дефинитивно и баш у том лудилу се и крије инспирација и актуелност и нешто што нас враћа том делу.

- Станковићева дела представљају велико богатство и драгоценост, јер у њима видимо и елементе стваралаштва Достојевског, Чехова, а свака нова инсценирација представља начин да подсетимо младе на нашу значајну традицију коју треба чувати и неговати. Какву поруку, у том смислу, може да понуди ваша поставка „Нечисте крви“?

Маја и ја смо радили већ неколико представа заједно и увек се слажемо око тога да не шаљемо никакве поруке и сматрамо да у позоришту не треба да се шаљу поруке и промовишу лични ставови већ да се постављају питања. Када смо тек кренули да радимо на адаптацији, Маја ми је понудила неколико смерова у којима можемо да идемо јер из овог романа могу да се извуку најмање три драме. Сложили смо се да нас обоје интересује како је једна тако (само) свесна, паметна, лепа жена, која је држала до себе, постала жртва породичног насиља? Како и шта генерише то насиље у породици? Зашто жене и дан данас пристају на то? И шта то „кликне“ у људској психологији и наводи људе на насиље и то над особама које су некада волели.

■ Микојан Безбрадица ■

Прошле године, 22. новембра, Народно позориште у Београду свечано је обележило сто педесет година постојања и рада, а већ следеће године обележиће још један изузетно значајан датум у српској култури и историји нашег националног театра – сто година постојања и рада Опере Народног позоришта у Београду.

До 1882. године, када је изведена прва српска оперета „Врачара“ Даворина Јенка, на сцени Народног позоришта у Београду приказиване су само драмске представе и „комади с певањем“. Од тада до 1914. године, повремено и у склопу драмског репертоара, давале су опере и оперете, у чијем су извођењу учествовали углавном глумци овог театра, да би на почетку сезоне 1919/20. године била званично основана Опера као самостални сектор Народног позоришта у Београду, а композитор Станислав Бинички

Сцена из Вердијеве опере „Бал под маском“

Нури-Хаџић, Јелисавета Попова, Ксенија Роговска-Христић, Зденка Зикова, Злата Ђунђенац, Анита Мезетова, Евгенија Пинтеровић, Меланија Бугариновић, Јосип Ријавец, Владета Поповић, Драгутин Петровић, Рудолф Ертл,

Стеван Христић, композитор и директор Опере

ки постављен за њеног првог директора и диригента. Између 1924. и 1935. године бројни руски уметници – емигранти (певачи, балетски играчи, редитељи, сценографи и костимографи) али и први наши школовани оперски певачи, омогућили су тадашњем директору наше престоничке Опере, композитору и диригенту Стевану Христићу, да њен, дотадашњи углавном италијански репертоар, прошири и обогати руским операма, делима француских, немачких и наших оперских композитора, као и низом најзначајнијих остварења светске оперске класике. Даљем репертоарском, извођачком и музичком узлету београдске Опере између два светска рата, знатно је допринео и Ловро Матачић, који је био њен директор и диригент од 1938. до 1941. године.

Током прве две деценије постојања и рада Опере у Београду, њени солисти – Бахрија

Павле Холотков, Станоје Јанковић, Никола Цвејић, Милорад Јовановић, Милан Пихлер, Жарко Цвејић и други, диригенти – Станислав Бинички, Стеван Христић, Иван Брезовшек, Мирко Полић, Предраг Милошевић, Ловро Матачић и Јозеф Крипс, редитељи – др Бранко Гавела, Ерих Хеџел и Јосип Кулунџић, сценографи – Леонид Браиловски, Владимир Загородњук, Јован Бијелић и Саша Беложански, костимографи – Владимир Жедрински и Милица Бабић, као и Хор, Балет и Оркестар, успели су да музичко-сценски веома квалитетно и аутентично интерпретирају многа дела из светске и наше оперске баштине, како на матичној сцени тако и на првом иностраном гостовању београдске Опере у Франкфурту на Мајни на Међународном музичком фестивалу „Позоришта европског југоистока“ у Франкфурту на Мајни, 1939, када су 14. и 16. јуна извођењем

РШАВА СЕ ВЕК ПОСТОЈАЊА И УСПЕШНОГ РАДА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

датум у историји наше Куће и српске културе

ама“ (1927)

Оснивање Оперe је омогућио ирлиив уметника из СССР-а, међу којима је било и школованих ојерских иевача, ие се данас смајтра да је Ојера Народної йозоришћа оийочела своју самосійалну делайності 1919. іодине. Прва йредсійава новоформираної ансамбла била је йремијера Пучинијеве „Мадам Байерфлај“, 11. фебруара 1920, йод музичким вођсійвом йрвої дирекійора ојерскої секійора, Сійанислава Виничкої.

комичне опере „Еро с оног свијета“ Јакова Готовца постигли запажен успех.

Други светски рат је онемогућио даљу међународну афирмацију наше престоницке Оперe, с обзиром на погубне трагове које је оставио на њен ансамбл и на њен рад уопште. Ипак, захваљујући диригенту Оскару Данону, првом послератном директору београдске Оперe, и невиденом ентузијазму свих извођача, у бомбардовањем знатно оштећеној згради Народнoг позоришта у Београду, већ 17. фебруара 1945. године одржана је премијера опере „Евгеније Оњегин“ Петра Чајковског, а затим и других познатих опера.

Да се тих година радило добро и да су на репертоару Оперe Народнoг позоришта у Београду биле одличне представе, потврдила је и њена прва турнеја по Југославији 1950. године, када су извођења „Кнеза Игора“, „Фауста“ и „Аиде“ у Загребу, Љубљани, Риједи, Опатији и Пули доживела овације код публике и добила бројна признања музичких критичара.

У исто време, створени су реални предуслови за поновни излазак београдске Оперe у свет, с обзиром на то да су наши западни суседи, желећи да обогате тадашњи искључиво италијански, француски и немачки стандардни репертоар својих музичких фестивала, почели да показују знатно интересовање за оперска дела словенских композитора и да трагају за њиховим аутентичним и репрезентативним словенским извођачима. Како оперски театри из СССР-а и осталих земаља Источног блока нису смели тих година да гостују на Западу, поверење је указано нашој престоницкој Опери.

Прво инострано гостовање Оперe Народнoг позоришта у Београду после Другог светског рата било је у Швајцарској, од 31. марта до 3. априла 1954. године, када је њен ансамбл концертно извео оперу *Борис Годунов* Модеста Мусоргског у Базелу, Цириху и Женеви, у оквиру концертног циклуса „Klubhaus“. Изузетно похвалне критике тим поводом објављене у западној штампи, као и грамофонске плоче седам капиталних оперских дела руских композитора 19. века (*Борис Годунов*, *Хованичина*, *Евџеније Оњегин*, *Пикова дама*, *Кнез Ијор*, *Иван Сусањин* и *Сњејурочка*), које је ансамбл београдске Оперe снимио у Београду крајем 1954. и 1955. године, у њиховој интегралној верзији за дискографску компанију DECCA из Лондона, веома су допринеле да београдски оперски театар врло брзо постане тражен и до 1969. године радо виђен гост у Визбадену (8 пута узастопно), Паризу (3), Фиренци, Лозани (6), Венецији (5), Варшави, Каиру (3), Торину, Милану, Александрији, Единбургу, Бечу, Атини, Мадриду, Риму, Источном Берлину, Лајпцигу, Палерму

(2), Копенхагену, Ослу и Западном Берлину. Притом, треба имати на уму чињеницу, да је тај импозантан број од 42 гостовања на међународној сцени остварила као репертоарско позориште, испуњавајући истовремено све своје репертоарске обавезе у Београду и на гостовањима у низу

Сцена из Росинијевог „Севилског берберина“ (1923)

других градова некадашње Југославије.

Светска штампа је педесетих и шездесетих година прошлог века са великим интересовањем пратила сва колективна инострана гостовања београдских оперских уметника, пишући са одушевљењем и поштовањем о њиховим извођењима „Бориса Годунова“, „Хованшчине“, „Кнеза Игора“, „Дон Кихота“ и других антологијских представа, изузетним креацијама Мирослава Чангаловића, Меланије Бугариновић, Валерије Хејбалове, Радмиле Бакочевећ, Милке Стојановић, Бисерке Цвејић, Душана Поповића, Јована Глигоријевића, Ђурђевке Чакаревић, Бреде Калеф, Жарка Цвејића, Александра Маринковића и других солиста, о тимском трагачком раду и музичко-сценским иновацијама Оскара Данона, Младена Сабљића, Миомира Денића и о до тада невид-

љеном ентузијазму сваког нашег извођача на позорници и у оркестарској „рупи“, као и о звучној надмоћности хора, атрактивној игри балетског ансамбла и професионалном свирању оркестра. Без обзира на то што се, на пример, Емил Вијермоз, Кларандон, Карл Лебл или Ђузепе Пуље-зе нису увек слагали са нашим музичким и сценским иновацијама, оствареним на „београдски“ начин (Кларандон), они су у својим критикама само потврдили да је Опера Народнoг позоришта у Београду, у то време, успела да стане уз оне оперске театре у свету који су већ имали изграђен сопствени извођачки стил и изразиту музичко-сценску физиономију и да да значајан репертоарски, извођачки и музички допринос тадашњој оперској репродукцији.

Успешни колективни наступи београдских оперских уметника на иностраним сценама могли су да трају и знатно дуже да су институције за финансирање у некадашњој Југославији далекосежније гледале на тадашњи њихов

тимски рад и да није било погубног утицаја самоуправљања на репертоарску и извођачку политику наше престоницке Оперe, као и на квалитет њених представа. Спутана самоуправним одредбама и законима, без нових истраживања и врхунских продукција, без некадашњег ентузијазма и без икакве шансе да, после дизања „гвоздене завесе“ између Истока и Запада, озбиљније конкурише знатно јевтинијим и веома квалитетним оперским ансамблима из Источне Немачке, Чехословачке и Бугарске у њиховим походима на европске музичке фестивале, београдска Опера је од 1970. до 2000. године све мање била интересантна оперској Европи. Отуда, уместо некадашњих три до пет излазака годишње изван граница наше земље, у овом раздобљу колективно гостује укупно десет пута – у Лозани (2), Мадриду, Сегедину, Брну, Братислави,

Солуну, Одеси, Москви и Атини, док је Хор тих година самостално наступио у Лозани (2) и Перуђи. Представама су дириговали Оскар Данон, Душан Миладиновић, Богдан Бабић, Борислав Пашћан, Ангел Шурев, Николај Жличар, Антон Колар, Јован Шајновић, Дејан Савић и Бојан Суђић. Режијске поставке су радили Младен Сабљић, Јован Путник, Борислав Поповић, Дејан Миладиновић и Радослав Златан Дорић. Сценографи су били Миомир Денић, Владимир Маренић, Душан Ристић, Александар Златовић, Петар Пашић и Борис Максимовић, костимографи – Божана Јовановић, Љиљана Драговић, Миланка Берберовић, Светлана Чкоњевић и Љиљана Орлић, а солисти – Радмила Бакочевећ, Милка Стојановић, Славка Поповић, Добрила Богошевић, Радмила Смиљанић, Марика Пећ Галер, Гордана Јевтовић, Олга Ђокић, Вјера Мирановић, Вишња Павловић, Милица Миладиновић, Ђурђевка Чакаревић, Бреда Калеф, Валерија Хејбалова, Олга Милошевић, Дубравка Зубовић, Драго Старц, Стјепан Андрашевић, Звонимир Крнетић, Предраг Протић, Миљивој Петровић, Душан Поповић, Владета Димитријевић, Никола Митић, Зоран Александрић, Слободан Станковић, Горан Глигорић, Мирослав Чангаловић, Александар Ђокић, Живан Сарамандић, Небојша Маричић и други. Корепетитори Зденко Марасовић, Јован Неквинда, Драган Радивојевић, Александар Коларевић и Срђан Јараковић, као и Хор, балетски ансамбл и Оркестар, такође су дали свој допринос реализацији тадашњег репертоара наше престоницке Оперe.

С обзиром на то да је у последњој деценији прошлог века у Опери Народнoг позоришта у Београду била присутна и видљива озбиљна стваралачко-извођачка криза због тадашњег политичког, економског, привредног и културног суноврата на овим просторима, први наговештаји изласка београдске Оперe из таквог стања могли су се запазити већ на почетку 21. века, када су постигнути мали, али у тој ситуацији веома значајни резултати у решавању и превазилажењу дотадашњих многобројних проблема у њеној репертоарској, кадровској и извођачкој политици. У том периоду, од 2000. до 2018. године наша национална Опера била је тринаест пута на иностраним гостовањима – Кипар (2), Грчка (2), Румунија (4), Мађарска, Италија (2), Македонија и Хрватска.

■ Владимир Јовановић ■

IN MEMORIAM | МАРКО НИКОЛИЋ (1946-2019) ПРВАК ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

ЗБОГОМ ВОЉЕНИ ГОСПОДИНЕ ГЛУМЧЕ

Почетком године, у коју тек што смо закорачили, 2. јануара, у вечерњим сатима, напустио нас је још један глумачки великан – првак Дrame Народнoг позоришта у Београду Марко Николић. На сцени је био аутентичан лидер, једноставан, природан, ненаметљив, обасут божанским даровима талента и доброте, а у приватном животу важио је за особу пуну топлине и човека са здравим осећајем за реалност, кога су красиле честитост, једноставност, духовитост, непретенциозност и отворен ум. Сахрањен је три дана касније, 5. јануара, у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду, а пре тога, на комеморацији одржаној на Великој сцени његове матичне Куће, од Марка су се дирљивим речима, с много туге и јаких емоција, опростили управница Народнoг позоришта Ивана Вујић и колеге Борис Пинговић, Добрила Стојнић, Љиљана Благојевић, Светлана Бојковић, Горица Поповић и Драган Бјелогрић.

Подсећајући на дефиницију позоришта познатог француског драматурга, песника, глумца и позоришног редитеља Антонена Артоа, Вујић је казала да је „господин Марко Николић 50 година нама давао здравља и водио нас путевима схватања, разумевања живота“, а потом му је посветила Шекспиров сонет број 60.

Пинговић, који је са Николићем скоро две деценије играо у чувеној представи „Загонетне варијације“, евоцирао је успомене на то време и истакао да ће прегршт њихових заједничких тренутака понети у своју вечност.

„Драги мој Маре, један си од оних после којих наше Народно позориште више никад неће бити исто, после којих ни ја више никад нећу бити исти“, казао је Пинговић.

Добрила Стојнић је испричала како се с Николићем упознала давних седамдесетих на играци у „Жубору цвећа“, након чега су постали велики пријатељи, а Љиљана Благојевић је указала да се Марко успешно носио са данас готово незамисливом популарношћу, у једној великој држави, коју су му доносиле његове улоге у серијама и филмовима и подсетила да је међу 22 милиона Југословена, његов Гига

На Новом гробљу, од славне српске и југословенске глумца, опростили су се родбина, бројне колеге, пријатељи и групи његових оца и дела, а последњи његови здрав ујак му је Ивана Вујић: „Поштовани и вољени господине глумче, све је у најбољем реду. Сцена је чиста и празна, ваша публика је овде, са љубављу, ваши декоратори, шминкери, ваше колеге глумци, ваше колеџнице глумице, ваша честива породица, ваше тироје деце... Бескрајно смо вам захвални на служењу Народном позоришту, вашем народу, вашој публици, свима нама, дућих њедесет година. Игралли сине Барона у комаду 'На дну'. Барон каже: 'Злајне кочије сам имао'. Тачно иако, његовине Николићу. Злајним кочијама сине нас водили кроз хладан, њимуран свакодневни животи, а сада се дешава оно што треба да се догоди у њом комаду - треба да се ошворе врати и да човек буде слободан на крају. Бескрајно хвала на свему'.

Моравач био најпопуларнији.

„Кажу да је цела једна свадба на Цресу, заједно са младенцима,

кумовима, напустила свечану салу и у 20 сати су прешли у салон да гледају „Бољи живот“, који нажалост није стигао и који се претворио у горко посртање и одлазак на хемотерапију градским превозом. Ономе, коме су се до пода клањали због маестралног Карађорђа, филмова и серија, позоришних чаролија, стаће на тренутак Ибар вода - нигде неће журити. Да чује о којим ће то јадима да јој пева велики Краљевчанин и велики Београђанин“.

Уз сузе и са болом у гласу, од Николића су се опростили и његови партнери из једне од најпопуларних телевизијских серија на овим просторима „Бољи живот“ – Драган Бјелогрић, Горица Поповић и Светлана Цеца Бојковић која је, између осталог, подсетила да се са Николићем, на овој сцени, први пут срела давне 1984. године у представи „Мадам Сан Жен“.

„А, данас, ево дошао је тај дан, нажалост, када се растајемо. Јер, тек када неког изгубиш, онда дубоко у себи осетиш праву меру његове вредности. Маре мој, знаш да остављаш диван, неизбрисив траг у свима нама, у твом глумачком јату, у твојој публици, као и у људима које си изнад тога круга сусретао“.

Горица Поповић је истакла да је публика Николића, захваљујући Гиги Моравцу, обожавала, а да је он ту популарност носио „господски, уздржан, често прескроман“ и указала да је осим те улоге, створио још доста сјајних ликова у позоришту, на филму и телевизији.

Подсетивши да су „хиљаде и хиљаде уметника потрошиле своје животе трагајући за формулом како бити једноставан, обичан, ненаметљив, а истовремено снажан, аутентичан и непоновљив“, Бјелогрић је приметио да то Николићу није било потребно.

„Наш Маре је тако рођен, тако је живео. Лишен амбиција да буде најбољи и најпопуларнији био је и једно и друго и зато се као највећа глумачка звезда осамдесетих година велике Југославије возио градским превозом и то ником од његових обожаватеља није било чудно, било им је нормално јер је увек био један од њих, део тог безграничног корпуса једноставних, малих, наизглед обичних људи“.

У оквиру комеморације, која је завршена снажним вишеминутичним

аплаузом, емитовани су инсерти (према избору Петра Антоновића и Балша Ђога) из бројних позоришних представа, филмова и серија у којима је Марко Николић играо.

Николић, рођен у Краљеву 20. октобра 1946. године, дипломирао је глуму на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Током дуге и веома богате каријере снимео је око сто филмова и телевизијских серија, а пред камере је први пут стао 1967. године епизодном улогом Питомца у ратној серији „Летови који се памте“, у режији Николе Танхофера.

Две деценије касније, огромну популарност и наклоност публике стекао је бриљантном интерпретацијом честитог и добродушног оца породице Драгише Гиге Попадића у ТВ серији „Бољи живот“ (1987-1991), али и улогом Карађорђа у серији „Вук Караџић“ (1987-1988).

Вођу Првог српског устанка маестрално је тумачио и у филму „Карађорђева смрт“, као и представи „Вожд Карађорђе и књаз Милош“.

На сцени матичног Народнoг позоришта, чији је стални члан постао 1970. године, осим те, оства-

вићем (Ерик Ларсен) од премијере 2. маја 1998. године до 15. јуна 2015. одиграо 293 пута на матичној сцени и бројним гостовањима, добио је и престижно глумачко признање - Награду „Раша Плаовић“.

О маестралној глуми Марка Николића у тој улози, сведоче и речи аутора комада, славног француског писца Шмита, који му је рекао да му се његово извођење лика Абела Знорка више свидело од интерпретације чувених глумаца светске репутације Алена Делона у Паризу и Доналда Садерленда у Лондону.

Николић је остварио веома упечатљиве улоге и у филмовима „Девојачки мост“ (Марко), „Рани радови“ (Драгиша), „Ужичка република“ (Клакер), „Бошко Буха“ (Пушкар), „Петријин венац“ (Добривоје), „Глуви барут“ (Мрки), „Дневник увреда 1993“ (Стефан Николић), „Тераса на крову“ (Ратко), „Кордон“ (Змај), „Монтевидео, Бог те видео“ (Атанас Божић), „За краља и отацбину“ (Милисав Јањић - стари)...

За изузетан допринос уметности глуме на домаћем филму, 2012. године добио је Награду „Павле Вуисић“.

рио је још низ незаборавних улога од којих се посебно издвајају Николај Ростов („Рат и мир“), Калимако („Мандрагола“), Хенри („Ричард Трећи“), Сердар Јанко („Горски вијенац“), Алекса Жуњић („Сумњиво лице“), Гроф Цезар фон Мук („Мефисто“), Љубомир Вуловић („Апис“), Барон („На дну“), Јаша Томић („Је ли било кнежеве вече“), Џорџ, војвода од Кларенса („Ричард Трећи“), Лебедев („Идиот“), Соколовић („Избирачица“), Дорн („Галеб“), Бералд („Уображени болесник“), Шимурина („Представа Хамлета у селу Мрдуша Доња“)...

У његове антологијске позоришне улоге, свакако се убраја и лик Абела Знорка у „Загонетним варијацијама“, по тексту Ерика Емануела Шмита и у режији Божицара Ђуровића.

За ролу у тој култној дуодрами, заснованој на необичном љубавном троуглу и инспирисаној истоименом композицијом Едварда Елгара, а коју је са колегом Борисом Пинго-

Играо је веома запажене улоге и у серијама „Докторка на селу“ (Секретар Радиша), „Светозар Марковић“ (Адам Богосављевић), „Шеста брзина“ (Гастарбајтер), „Срећни људи“ (Велимир Бата Шејн Давидовић), „Крај династије Обреновић“ (Генерал Цинцар Марковић), „Горе доле“ (Дамјан Данковић Џокс), „Јагодићи“ (Мате), „Будва на пјену од мора“ (Ђед Јоко), „Сенке над Балканом“ (Лука Плетикосић), „Комшије“ (Живојин)...

Последње роле на телевизији остварио је у актуелним серијама „Погрешан човек“ (Лазар Црковић) и „Жигосани у рекету“ (Деда Миша).

Осим поменутих признања, за своја глумачка остварења добио је бројне сталешке награде, а 14. фебруара прошле године, поводом Дана државности Републике Србије, председник Александар Вучић уручио му је Златну медаљу за изузетне заслуге и постигнуте резултате у јавним и културним делатностима.

■ Микојан Безбрадица ■

„РОДОЉУПЦИ“ ЈОВАНА СТЕРИЈЕ ПОПОВИЋА, У РЕЖИЈИ АНДРАША УРБАНА ИЗВЕДЕНИ ЈУБИЛАРНИ 50. ПУТ

Раскринкавање „патриота“ на вешт начин

Представа „Родољупци“, по тексту Јована Стерије Поповића, у режији Андраша Урбана, изведена је на Великој сцени 20. јануара јубиларни 50. пут. После представе, управница Ивана Вујић честитала је ансамблу јубилеј и уручила им слављеничку торту.

Премијера нове верзије овог чувеног комада одржана је 30. октобра 2015. године, а у подели су били Слободан Бештић (Жутилов), Анастасија Мандић (Нанчика), Сузана Лукић (Милчика), Павле Јеринић (Шандор Лепршић), Нела Михаиловић (Госпођа Зеленићка), Хаџи Ненад Маричић (Шербулић), Никола Вујовић (Смрдић), Предраг Ејдус (Гавриловић), Бранко Јеринић (Нађ Пал) и Бојан Кривокапић (Еден).

У међувремену, улогу Гавриловића, јесенас је, после Ејдусове смрти, преузео гостујући глумца из Шабачког позоришта Зоран Карајић, а од 50. извођења, па надаље, тумачиће је Милош Ђорђевић.

У представи учествују и музичари Немања Аћимовић (бубњеви), Иван Марковић (хармоника) и Ђорђе Антић (тромбон).

Урбан није урадио комад „из епохе“, већ из данашњег угла, а при осавремењавању помогло му је и само време у којем живимо. Наиме, много тога је исувише исто као и средином 19. века када је наш славни комедиограф, пишући „Родољупце“, на веома вешт начин раскринкао „патриоте“.

Поставка говори о последицама идеја и манипулација, набијена је болним емоцијама и насиљем, као сирова и сурова журка на тему трагичне реалности коју сви видимо, али ништа не чинимо да то променимо.

У овом комаду, са елементима брехтовског театра, значајно место, као део сценске радње, припада сонговима урађеним на стихове Јована

Стерије Поповића, Буре Јакшића, Јована Хаџића и Стевана Владислава Каћанског.

Представа је у наредних година дана освојила бројне награде, а прве две - Награда „Мија Алексић“ за најбољу представу и Специјална награда за колективну игру освојене су у марту 2016. године на 45. Позоришном фестивалу најбољих комедиографских остварења Србије „Дани комедије“ у Јагодини.

На 21. Глумачким свечаностима „Миливоје Живановић“, стручни жири је за најбољег глумца вечери прогласио Павла Јеринића, а жири публике награду је доделио Нели Михаиловић.

„Родољупци“ су тријумфовали и на првом фестивалу „Позоришно пролеће“ у Шапцу освојивши Награду за најбољу представу у целини, док је новинарски жири, састављен од представника дневних листова „Вечерње новости“,

„Политика“ и „Блиц“, Награду „Залог за будућност“ доделио Бојану Кривокапићу.

Ово је њрећа њосћавка њој „веселој њозорја у њеј дејствија“ у Народном њозоришту у Београду. Комедија нарави „Родољупци“, најисана у њериоду између 1850. и 1854. њодине, њраизведена је у Народном њозоришту 30. децембра 1904. њодине у режији Чича Илије Сћанојевића. У међувремену, „Родољупци“ су на сцени Националној њеатри њосћављени још само једном, а њремијера је одржана 8. марта 1929. њодине у режији др Бранка Гавеле.

Непуна два месеца касније, у јуну 2016. године, представа је на 61. Стеријином позорију у Новом Саду освојила три Стеријине награде (за режију, сценографско остварење и оригиналну сценску музику) и Награду Округлог стола критике.

У истом месецу, на 40. Данима

сатире Фадила Хаџића у Загребу, „Родољупцима“ је припало Признање за преданост колективној игри, а четири месеца касније, у оквиру 56. Интернационалног театарског фестивала „МЕСС“ у Сарајеву освојили су Награду „Златна маска“ дневног листа „Ослобођење“ за најбољу представу у целини.

Уследило је учешће на 24. Фестивалу „Вршачка позоришна јесен“ где је освојена још једна Награда за најбољу представу у целини, а Предраг Ејдус је проглашен за најбољег глумца.

Након тога, крајем новембра 2016. године, „Родољупци“ су добили Гран при Сусрета за најбољу представу у целини на 33. Сусретица позоришта / казалишта Босне и Херцеговине у Брчко Дистрикту, док је Награда за најбољу мушку улогу припала мушком, а Награда за најбољу женску улогу - женском делу ансамбла представе.

Последња у овом низу награда, уручена је пре неколико месеци Андрашу Урбану, а реч је о Награди Удружења драмских уметника Србије за режију „Бојан Ступица“, за 2017. годину.

■ Р.П.Н. ■

ВЛАДИМИР ЈОВАНОВИЋ: ПЕТИ ЧИН - ГОРДАНА ЈЕВТОВИЋ МИНОВ (7)

ФЕЛТОН

Префињена музикалност и сценска уверљивост

Осим протагонистичких и великих улога у којима је стилски аутентичним и вокално сценски квалитетним тумачењем у Београду и на гостовањима у земљи и иностранству увек успостављала фини флуид између себе и публике, Гордана Јевтовић Минов је као млада оперска солисткиња певала и мале улоге које су почетком седамдесетих година прошлог века изузетно доприносиле развоју њене сценске и уметничке личности, тако да је за три деценије остварила укупно педесет сопранских улога лирско-колоратурног и младодрамског фаха у седам стотина двадесет две представе.

Обједињујући у својој извођачкој уметности одличну певачку школу, леп и култивисан глас, префињену музикалност и изузетну сценску уверљивост и изражајност, она је успешно сарађивала са свим нашим најзначајнијим диригентима, редитељима и оперским певачима, као и са угледним иностраним диригентима - Питером Магом, Франком Ферарисом, Хесусом Лопезом Кобосом, Нином Веркијем, Корнелом Тра-

илескуом, познатим редитељима - Јоакимом Херцом, Виториом Патанеом, Ирвином Барнесом и великанима светске оперске сцене - Николајем Херлеом, Пјером Капучилијем, Боналдом Ђајотијем, Сестом Брускантинијем, Едоардом Хименезом, Педром Лавиргенем и другима.

Уз пратњу Александра Коларевића, Дом ЈНА, 1976.

На свим југословенским и оперским сценама у Лондону, Барселони, Торину, Прагу, Луксембургу, Одеси, Москви, Софији, Алма Ати, Новосибирску и Лозани, Гордана је била чак сто седам пута непоновљива Розина, седамдесет два пута маестралан Оскар, седамдесет један пут незаборавна

Виолета Валери, четрдесет један пут бриљантна Адела, тридесет осам пута сјајна Микаела, тридесет шест пута изванредна Мими, тридесет пет пута изузетна Ђида и двадесет четири пута Ђо Ђо Сан због које су београдски љубитељи опере долазили у Народно позориште на представе „Мадам

Батерфлај“. Својим врхунским музичко-сценским остварењима одушевљавала је не само публику код нас и у свету него и најеминентније наше и иностране музичке критичаре - Михаила Вукдраговића, Стану Ђурић Клајн, Душана Плавшу, Бранку Радовић, Ненада Туркаља, Пабла Нада-

ла, Луиса Ангела Катона, Петера Штадлена, Дејвида Џиларда и друге, који су њене креације сматрали савршено урађеним вокално-глумачким студијама, без обзира на то да ли су припадале трагичном или комичном фаху.

Када се све сабере и одузме у богатој тридесетогодишњој оперској каријери Гордане Јевтовић Минов, може се са сигурношћу тврдити да је „занат“ оперског уметника учила и научила у београдској Опери, у том њој најдражем театру и њеном другом дому, где је свакодневно имала пробае на којима је до најситнијих детаља увежбавала улоге са Оскаром Даноном, Душаном Миладиновићем, Богданом Бабићем, Ангелом Шуревом, Бориславом Пашћаном, Николајем Жличаром, Антоном Коларом, Младеном Јагуштом, Јованом Шајновићем, Бојаном Суђићем, Дејаном Савићем и другим диригентима, са редитељима Младеном Сабљићем, Јованом Путником, Дејаном Миладиновићем, Бориславом Поповићем, Златаном Дорићем, као и са корепетиторима Зденком Марасовићем, Драганом Радивојевићем и Александром Кола-

ревићем. На сцени је најчешће и најбоље сарађивала са великанима нашег оперског глумишта, који су у представе увек уносили радост стварања - са Радмилом Бакочевић, Милком Стојановић, Славком Поповић, Бисерком Цвејић, Ђурђевком Чакаревић, Бредом Калеф, Драгом Старцем, Звонимиром Крнетићем, Предрагом Протићем, Миливојем Петровићем, Јованом Глигоријевићем, Николом Митићем, Зораном Александрићем, Слободаном Станковићем, Жарком Цвејићем, Мирославом Чангаловићем, Живаном Сарамандићем, Александром Ђокићем, Александром Веселиновићем и Небојшом Маричићем, а највише се радовала аплаузима њене београдске публике и њој тако драгих људи из техничког сектора Народног позоришта у Београду - реквизитера, декоратера, шминкера, фризера и њене гардероберке Верице Видл!

Опера Народног позоришта у Београду још увек чека да се појави такав лирско-колоратурни сопран каква је била Гордана Јевтовић Минов.

(наставиће се)

СЕЗОНА 2018/19.

ФЕБРУАР 2019.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ФЕБ	ДЕН	ВРЕМЕ	НАЗИВ	АУТОР
	ПЕТ.	19.30	ДЕРВИШ И СМРТ	Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
	СУБ.	19.30	ЉУБАВНИ НАПИТАК	опера Гастана Доницетија
	НЕД.	19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА	драма Александра Диме Сина
	ПОН.	19.30	МАРИЈА СТУАРТ	драма Фридриха Шилера
	УТО.	19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ / гостује Денис Недак, Кијево	балет П. И. Чајковског
	СРЕ.	19.30	РИГОЛЕТО	опера Ђузепе Вердија
	ЧЕТ.	19.30	ДОН КИХОТ	балет Лудвига Минкуса
	ПЕТ.	19.30	ПУТ У ДАМАСК	драма Аугуста Стриндберга
	СУБ.	19.30	НАБУКО / гостују Борислав Иванов, Крум Галабов, Димитринка Рајцев и Борис Луков, Бугарска	опера Ђузепе Вердија
	НЕД.	19.30	ВЕЛИКА ДРАМА	драма Синише Ковачевића
	ПОН.	19.30	ГОСПОЂА МИНИСТАРКА	комедија Бранислава Нушића
	УТО.	19.30	КОПЕЛИЈА	балет Леа Делиба
	СРЕ.	19.30	РОДОЉУПЦИ	комедија Јована Стерије Поповића
	ЧЕТ.	19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ	балет П. И. Чајковског
	НЕД.	19.30	БУЂЕЊЕ	савремени плес, гостује Гуангдонг певачки и плесни театар, Кина
	ПОН.	19.30	ХЕНРИ ШЕСТИ	драма Вилијама Шекспира
	УТО.	19.30	РИЧАРД ТРЕЋИ	драма Вилијама Шекспира
	СРЕ.	19.00	АИДА	опера Ђузепе Вердија
	ЧЕТ.	19.30	БАЈАДЕРА	балет Лудвига Минкуса
	ПЕТ.	19.30	ПУТ У ДАМАСК	драма Аугуста Стриндберга
	СУБ.	19.30	БОЕМИ / гостују Ејуб Гулијев и Афаг Абасова, Азербејџан	опера Ђакома Пучинија
	НЕД.	19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА	комедија Бранислава Нушића
	ПОН.	19.30	ИВАНОВ	драма А. П. Чехова
	УТО.	19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА	балет на музику Вокија Костића
	СРЕ.	19.30	ТРУБАДУР / гостују Ејуб Гулијев и Афаг Абасова, Азербејџан	опера Ђузепе Вердија
	ЧЕТ.	19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ	балет П. И. Чајковског
МАР	ПЕТ.	19.30	ВЕЛИКА ДРАМА	драма Синише Ковачевића
	СУБ.	19.30	ФИГАРОВА ЖЕНИДБА	опера В.А. Моцарта
	НЕД.	19.30	ЧУДО У ШАРГАНУ	драма Љубомира Симовића
	ПОН.	19.30	ИВАНОВ	драма А. П. Чехова
	УТО.	19.30	КРАЉИЦА МАРГО	балет на музику Горана Бреговића

ФЕБ	ДЕН	ВРЕМЕ	НАЗИВ	АУТОР
	ПЕТ.	20.30	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР	комедија Жана Ануја
	СУБ.	20.30	ХАСАНАГИНИЦА	драма Љубомира Симовића
	НЕД.	20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	драма Ерика Е. Шмита
	ПОН.	20.30	ИЗБИРАЧИЦА	комедија Косте Трифковића, испит II године глауме Факултета савремених уметности
	УТО.	20.30	НАШИ СИНОВИ	драма Војислава Јовановића Марамбоа
	СРЕ.	20.30	БЕЛА КАФА	комедија Александра Поповића
	ЧЕТ.	20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ	драма Ерика Е. Шмита
	ПЕТ.	20.30	ДОБРИ ЧОВЕК	Бранислав Нушић, по тексту дневника, гостује Театар „Балкан нови покрет“
	СУБ.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	драма Душана Ковачевића
	НЕД.	20.30	ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ	драма Федерика Гарсије Лорке
	ПОН.	20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ	комедија Бранислава Нушића
	УТО.	20.30	КЊИГА ДРУГА	драма Бранислава Нушића
	СРЕ.	19.00	ДВОРСКА ЛУДА НОБЕЛОВАЦ	изложба фотографија Дариа Фоа, приредио Роберто Вила, Фоаје сцене „Раша Плаовић“
	20.30	ОТВОРЕНА ВЕЗА - СКОРО ПА ПРЕВИШЕ	по тексту Дариа Фоа и Франка Рање, гостује Италијански институт за културу	
	ЧЕТ.	20.30	ЕЛЕКТРА	драма Данила Киша
	НЕД.	20.30	ЖЕНИДБА	комедија Николаја В. Гогоља
	ПОН.	20.30	БАНОВИЋ СТРАХИЊА	драма Б. М. Михиза, гостује Народно позориште из Приштине
	УТО.	20.30	МОЈЕ НАГРАДЕ	по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција
	СРЕ.	20.30	БОЛИВУД	мјузикла по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
	ЧЕТ.	18.00	ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“	у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“
	ПЕТ.	20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН	драма Душана Ковачевића
	СУБ.	20.30	ХАСАНАГИНИЦА	драма Љубомира Симовића
	НЕД.	20.30	ЦАРСТВО НЕБЕСКО – ЕПИКА БАЛКАНИКА	копродукција Народног позоришта у Београду и Битеф театра
	ПОН.	20.30	НАРОДНА ДРАМА	драма Олге Димитријевић
	УТО.	20.30	ТРУПА РИМИНИ ПРОТОКОЛ НЕМАЧКА - ПЕРФОРМАТИВНО ПРЕДАВАЊЕ	ПРОФ. ИМАНУЕЛА ШИПЕРА „Релационе драматургије и пост-демократија у делу трупе Римини Протокол“
	СРЕ.	10.30	РАДИОНИЦА	проф. Имануел Шипер (Римини Протокол)
	20.30	КОВАЧИ	комедија Милоша Николића	
	ЧЕТ.	20.30	БИЗАРНО	црна комедија Жељка Хубача
	ПЕТ.	20.30	БОЛИВУД	мјузикла по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
	СУБ.	20.30	ЦАРСТВО МРАКА	драма Лава Н. Толстоја
	НЕД.	19.00	ДВЕСТА ГОДИНА СРПСКОГ ПОЗОРИШТА	изложба фотографија аутора Петра Ластаћа
	20.30	АВАЛА EXPRESS 20	представа аутора П. Милошевића, Ч. Тамаша и Г. Беремењи, гостује Српско позориште у Мађарској	

ГОСТОВАЊА

08.02. ДЕВЕДЕСЕТЕ - Студентски град у Београду
 17.02. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН - Беч, Аустрија
 27.02. БАЛКАНСКИ ШПИЈУН - Чачак

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

13.02. ДОН ЂОВАНИ, опера Волфганга Амадеуса Моцарта
 копродукција: Народно позориште у Београду и Опера и театар Мадленианум, у 19.30 часова
 19.02. ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ
 балет по мотивима романа Милорада Павића, копродукција са Опером и театром Мадленианум, у 19.30 часова

www.narodnpozoriste.rs